Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 3 | EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm | Mars 1937

Vinn oss, o kärlek!

Hur mörkret tätnar i vår värld,
så tät en natt ej fanns
som omkring Jesu sista färd
med kors och törnekrans.

Men tag, vad fagrast mänskan fann,
till natt blev all dess glans
emot det ljus, som seger vann
med kors och törnekrans.

O kärlek, som av natt och nöd
och död ej övervanns,
vinn oss, vinn världen med din glöd,
ditt kors, din törnekrans!

BENGT JONZON.

Se människan!

Af F. W. Krummacher.

Ja, låtom oss icke trötna att betrakta denna syn! Likson denne man är världens domare och erövrare, så är han ock hennes tvekliggörare. Vi veta väl, att han i dag ej mer står på Gabbata. Han har för längesedan bestigit härlighetens tron i en annan dräkt och med ett annat diadem än det, vari vi under hans förnedrings tid se honom. Men han kvarlämnade åt oss sin törnekrona hitå i evangelii spegel; och o, vilka under denna bild redan här på jorden har uträttat och fortfarande, så ofta den helige Ande lejyser densamma, uträttar!

I denna smärtans bild träder han in i de under sin syndabörda förkrossades tårekammare, och, så snart de vid ropet: "Se människan!" varsebliva honom, så lättas deras hjärtan, ty han bär deras kranider.

I denna gestalt visar han sig för de anfäktade i anfäktelsens nätt. Det är se honom, vilken redan har förtrampat Satan

under deras fötter, och att vara utan tvekan, vissa om sin seger, är för dem ett och detsamma.

I denna gestalt kommer han till de av tunga olycksslag hårt träffade, och knappt kasta de en blick på honom, förrän de andas friare och jubla förtröstansfullt: "Vår väg måste såsom hans gå genom kors till krona."

I denna gestalt närmar han sig sina av världen misstänkta och med dess spott och hån överhöljda barn; och så snart de se honom blott skymta genom gallret, äro de åter vid gott mod och säga trosfrimodigt: "Hit med purpurn, rörstaven och törnekronan! Vi begära ej någon annan prydnad av hans vedersakare än den, vari de en gång klädde honom själv, vårt ärorika huvud!"

I denna gestalt framträder han tigande inför dem, som äro i fara att gräma sig till döds över världens snöda otacksamhet och hårdhjärtenhet; men huru snart förbyter sig ej vid hans åsyn deras grämelse i djup blygsel över deras trånande efter människopris och fåfäng ära!

I denna gestalt återför han till sin hjord dem, som på nytt låtit locka sig av denna världens drav. Hans öga behöver blott en enda gång medlidsamt och varnande blicka på dem under törnekronan, så ligga de åter försmältande i ånger för hans fötter.

I denna gestalt visar han sig för sina barn, då dödens natt begynner att skymma omkring dem och deras fötter redan vandra i dödsskuggans dal; och så snart deras bristande ögon skåda honom, blir det dem, såsom fläktade en himmelsk frid emot dem från hans törnekrona, såsom tryggade förskräckelsens konung med alla sina fasor övervunnen tillbaka för röret i hans hand, och såsom bredde sig den himmelske vännens purpurmantel över dem såsom ett fridens och vilans tabernakel. Glada blicka de upp på honom och skiljas hädan såsom Simeon med ett: "Hell dig, du fridens konung!"

O, måtte han en gång även för oss få uppenbara sig, då vår dag sänker sig och den sista natten inbryter! O, måtte han även för oss draga slöjan från denna sin marterbild, då vi hava att ensamma vandra den sista, dyra färden! O, måtte han, då en gång vår puls avstannar och detta första för alltid förgår, då ingen mänsklig konst mera formar något och själva den mänskliga kärlekens tröst icke förslår — o, måtte han då i denna sin passionsskrud med den röda manteln och törnekronan även skrida genom vår hädanfärds ensamhet, så skall allt dunkel, som skymmer vår blick, himmelsk förklara sig; ty just i denna hans bild utpräglar sig fattligare och väldigare än i någon annan den sanningen, att dödslidandet och förbannelsen, av vilkens vär-

huvud på hans, på det vi i hans rättfärdighets prydnad måtte hava en fri tillgång till nådens tron.

Ja, om blott han sitter med oss i den ensamma farkost, som skall föra oss över vår Jordan, om blott han förbliver obeslöjad och närvarande för vårt bristande öga, om det blott, när våra sinnen neka oss sin tjänst, förlänas oss att läsa och förstå hans marters blodiga skifferskrift, då behöva vi ingenting mer, för att vår färd skall bliva lycklig, fridsam och ljuvlig. Måtte därför, om i dag eller i morgon även hos oss nöden inbryter, den helige Ande låta orden: "Se människan!" ljuda i vår själs öra! Och skåda vi då upp, måtte då Herren själv stå för vårt trosöga, sådan han en gång stod för oss på Gabbata! Ty en arm syndare fattar vida snarare mod att vidröra fällen av hans blodiga purpurmantel än fällen av hans strålande ljusklädnad. Och ur törnekronan på hans panna ljuder emot oss Moses' hemlighetsfulla välsignelse: "Måtte hans nåd, som bodde i törnbusken, komma över Josefs huvud och över broderfurstens hjässa!" (5 Mos. 33: 16.)

*

Måtte därför "Se människan!" icke mer förklinga i våra hjärtan, ej heller den bild, varpå dessa ord hänvisa, någonsin förblekna i vår inre åskådnings värld! Ty försvinner denna bild ur vår synkrets, då försvinner ock Guds frid, vårt mod att strida mot synden och världen, vår tröst i livet och i döden. De rättfärdigas klokhet består i den apostoliska föresatsen att icke veta eller vilja veta något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst. Vi äro kallade till att dagligen i vår döende medlares gemenskap döda oss själva och världen för att ock dagligen med honom uppstå till ett nytt liv i Gud. Må vi då låta detta oss behaga; vi hava ju här ingen varaktig stad. Huru länge det än dröjer, så skall dock ännu en gång för oss ljuda ett annat: "Se människan!" Men när vi då upplyfta vår blick, så skall en annan bild stå avslöjad framför oss, än den vi sågo på Gabbata. Ärans konung skall då hava utbytt hånets dräkt mot det gudomliga majestätets stjärnemantel, törnekronan mot sin ursprungliga härlighets krona, rörstaven mot världsherraväldets spira. Och denna skall han, såsom en himmelsk fridsspira kärleksfullt sänka mot alla troende, sägande: "Kommen och tagen i besittning riket!" Och under det ur den himmelska gudsstaden de saligas eviga, aldrig upphörande "halleluja" brusar emot oss, skola vi beledsagas från jorden av en i fjärran bortdöende genklang av den pilgrimssång, vi ofta i tron här sjungit:

Därutifrån.

Utdrag ur brev.

Dojen den 3 jan. 1937.

— — —

Nu äro vi alla i Mongoliet, och vi tro, ja, äro förvissade om att det är i enlighet med Guds vilja. Glada och tacksamma äro vi till Gud, som låter oss stå här under de svårigheter och prövningar, som nu onekligen övergå de stackars fattiga mongolerna, spillran av ett en gång stort och mäktigt folk. Nu äro de ett sorgligt exempel på vad satan utför, när han fritt och oinskränkt får regera över ett folk.

Nog känns det litet otrevligt ibland att alltid ha beväpnade soldater alldeles inpå sig. Här i Dojen ligger det soldater i närmaste tempel omkring tio, femton minuters promenad från stationen. De ha varit här ett par gånger redan och begärt att

---

Uppåt, uppåt går vår bana,
Korset tecknar dock dess stig!
Under Lammets purpurfana
Heta strider vänta mig.
Genom natt och mörker skrider
Tåget hän mot Sions borg,
Men i den jag blir omsider
Fri från all min nöd och sorg.

få argol, hö, mat och pengar. Ännu ha vi dock ej behövt lämna dem något och hoppas, att vi alltfort skola slippa. Ett par, tre av dem slogo sig på röveri och lyckades ta några hästar och en del pengar. För några dagar sedan grepos de dock och skötos. Innan de infångades, hade de dock hunnit bli flera personers banemän.

Vi tro oss dock som sagt vara på Guds viljas väg. "Gud är vår tillflykt och vår borg."

En innerlig fridshälsning och tillönskan om ett gott nytt år.

Margith och *Folke*.

Goltjaggan den 4 jan. 1937.

— — — Vårt julfirande har gått i traditionens tecken. På julaftonen var kapellet fullsatt, men till matfesten hade inte så många infunnit sig. Vi ha haft en god stämning hela julen, tycker jag. Gendun har lyst som en sol. Förra julen hade vi flera störande moment, men i år gick allt harmoniskt, och jag tror, att Gud fått tala till oss alla. —

Våra pojkar se emellertid ofta så liknöjda ut. Och liksom för de unga hemma glimmar allt i världen för dem. Men vi bedja och tro, att de snart skola få ett verkligt behov efter Gud. Nandji talar ofta till dem om honom. Hon har det många gånger svårt med Lantegar. Han, som de andra, vill gå sina egna vägar, och frestelser fattas inte. Men vad pojkarna såväl som vi alla behöva är "a real vision of Christ dying for us". Och blir Han, vår döende Frälsare, verklig för oss, då skall Hans kärlek smälta ner allt motstånd i våra hjärtan.

Folke och Margith voro hos oss julaftonen och juldagen. Annars ha de varit hos miss Fordham, allt ifrån det vi kommo upp ända till måndagen efter jul. De foro över till Dojen dagen före nyårsafton. Miss Fordhams fosterdotter Mary fick en dotter söndagen efter jul. Vi voro hos dem och firade nyårsdagen.

Under förra veckan hade vi en händelserik dag. Folke och jag samt ett par mongoler hade farit ut på antilopjakt. Då vi kommo tillbaka och passerade de östra tälten, kom Namtjells hustru emot oss och berättade, att det kommit soldater till stationen och att de höllo på att skjuta. Vi kunde dock inte gärna vända. Då vi kommo fram, stod mycket riktigt där nere hos handlaren en stor lastbil, och soldater syntes här och där.

Saken förhöll sig så: Fyra soldater hade rymt från Tjabser

dagen förut och voro nu eftersökta av soldaterna, som kommit. Dessa hade alla varit inne på te. Elsa S. hade då förklarat, att på stationen funnos inga förrymda soldater. Då de sökande sedan begåvo sig till tälten söder om oss, syntes flera personer, som flydde. Dessa blevo genast beskjutna. Lyckligtvis dödades ingen. Men Sharr Cho, Barron Tjockters son, hade flera kulhål i sin dräkt. På en kines, som också flydde, slet en kula av mössan. Alla de flyende blevo emellertid fasttagna. Då sällskapet kom tillbaka till oss, voro befälhavarna ursinniga. Elsa hade naturligtvis ljugit, sade de. Emellertid kunde vi gå i god för att de fasttagna ej voro de eftersökta. Ett par tre av dem voro emellertid soldater på permission. Vi skildes också åt i godo.

Senare ha vi förstått, att det nog ej står helt rätt till med Sharr Chos permission.

På kvällen samma dag blev det ny uppståndelse. Nandji kom och berättade, att flera stycken unga pojkar den kvällen ämnade ingå fostbrödralag. Hon hade emellertid räddat Lantegar ifrån det. Nu ville hon, att vi skulle ta reda på Hobbitå, som också var med där. De höllo till i ett av husen intill handlarens. Jag gick dit och fann en hel skara pojkar. Hobbitå tog jag med mig hem.

Senare på aftonen beslöto vi oss för att gå dit ner allesammans. Det var ett utomordentligt vackert månsken. Då vi närmade oss, sprungo alla ut, men som vi kommo från olika håll, fingo vi tag i dem. Då skulle emellertid Nörpils pojke, som var berusad, ha tag i sitt gevär, och så laddade han mitt för näsan på oss. Han lugnade sig dock, och efter en stund lät han mig utan vidare ta ut alla patronerna. Vi talade med dem en stund, och sedan de druckit te, lovade de att gå hem.

På nyårsnatten kom emellertid en del av dessa pojkar till Sharrups här bakom berget och ställde till bråk, varvid alla fönsterrutorna blevo sönderslagna. Sharr Cho lär ha varit värst, vilket kan bero på att han och Sefilma äro skilda.

Då vi besökte Grace Fordham, foro vi också till Chobo Shirr ambang och förhörde oss om de där soldaterna. Han sade, att de snart skola inkallas, och orsaken varför de äro beväpnade är, att de ha flytt från Batto Halgan, då detta togs, och sedan dess inte ha avväpnats.

För övrigt är allt lugnt. En del soldater ha kommit här förbi på väg hem, men alla ha varit hyggliga. Kineshandlaren får emellertid sitta emellan då och då.

Så ha vi delat ut nödhjälp till fattiga i Goltjaggan-provinsen.

Innan vi foro ner, voro vi hos Ambang och lämnade då kvittor för 200 personer. De flesta ha nu varit här och fått sitt mjöl och sina gryn. Vi lyckades få in ett ansenligt parti av dessa födoämnen under de få dagar, vi voro här i början av december. Handlaren kom för några dagar sedan med en kärrlast till, men han berättade då, hur soldaterna hade lagt beslag på allt hans förråd. Och sen kan det nog bli svårt att få mjöl och gryn fram på vårsidan. Än så länge är priset detsamma som i fjol, dollars 7:— för 100 djing.

De kärror, som vi sänt till Changpeh för att hämta våra saker, kommo tillbaka ett par dagar före jul. Nu skola vi sända ner ett par igen för att ta upp det, som ännu fattas.

Sedjin Batto har blivit skjuten i foten. Han var med i Batto Halgan, när kineserna kommo dit, men är troligtvis bättre nu, då han behandlas av japanska läkare.

I Labin Sum, strax bakom miss Fordhams station, finns nu omkring 600 soldater. Det sägs, att de stannat där på permission, då det var för långt för dem att gå hem. De ha uppfört sig hyggligt, då de kommit på besök, sade miss Fordham.

Det vanliga samtalsämnet har jag glömt tills nu. Det är den alldeles enastående vackra vintern. Vi ha ingen snö, och kylan ha vi knappast märkt än. I förra veckan "töade det inomhus" så pass, att våra persimoner började bli mjuka. I dag är det något kallare. Vi äro så tacksamma för varje dag, som går utan snöfall. Betet är jämförelsevis bra, och djuren äro feta. Jag tror, att många därhemma ha bett och bedja just för vintern, och vi ha i sanning fått uppleva härlig bönhörelse. Gud är god emot oss. Tack och lov!

Jag kanske också skulle tala om, att Nimbos stora pojke skall ha bröllop i morgon. Troligen kommer brännvinet att flöda. De äro nu bosatta i Djinten Gol. Jag vet inte, om jag förut skrivit om denne pojkes sjukdom sista sommaren, efter deras flyttning till Djinten Gol. Joel var där och undersökte honom, och jag var där en gång. Men ingen medicin tycktes hjälpa. Till sist for Nimbo till en stor gegen, som då reste här i trakten mellan oss och Dojen. Denne förklarade, att orskaden till pojkens sjukdom var, att de inte tagit hunden med sig, då de flyttade. Alltså hämtade Nimbo hunden — vi sågo honom gå förbi med hunden fastbunden vid kärran — och pojken blev frisk.

Djammia har varit hos samme "gegen". Även han är bättre. Förklara det, den som kan! Djävulens makt är stor i detta land. I Matt. 7: 22 talar Jesus om människor, som kunde göra under

utan att vara hans lärjungar. Jag tror, att dessa fall höra dit. Genom sådana under lyckas djävulen förblinda dessa människors ögon. Både Djammia och Nimbos pojke äro döpta en gång, men vad skola vi nu tro? Och vad skola de tro, då det skenbart ser ut, som om Jesusguden inte kunde hjälpa, men mongolernas gamla andemakter kunna? Det finns en kamp, som vi aldrig kunna se men vars resultat vi då och då få bevittna. Djävulen skyr inga medel för att göra oss och de kristna mongolerna kraftlösa i avsikt att vinna över oss, och endast vaksamhet och bön kan hjälpa.

Sharr har nog kommit närmare sin Frälsare den sista tiden. Han beder gärna på mötena och har avlagt vittnesbörd ett par gånger. Det är dock så tråkigt, att han inte kan läsa. Heirup är alltid varm och andefylld. Vad han säger kommer ur hjärtat. Djiktjab kom i går och sade, att han ville infria sitt på konferensen i Kalgan sista sommaren givna löfte om tionde. Pengarna skola användas till bibelspridningsresorna. Han tror, att Gud skall välsigna den skenbart förminskade lönen. Han vill nog leva helt med Jesus, och jag tror, att han växer till i sitt inre liv. Han och hans hustru synas ha det gott tillsammans.

Vi ha sålades några glädjeämnen mitt i allt det mörka och ovissa, men vi behöva också mer än någonsin all den hjälp vi kunna få från alla dem, som kunna bedja för oss. Bön förändrar förhållanden, det är, vad vi tro och vad vi hoppas allt oftare få uppleva.

Kära hälsningar till alla!

Tilllgivne *Paul Georg.*

Goltjaggan den 4 jan. 1937.

— — — Varmt tack för alla trevliga jultidningar och böcker, som vi fått, dubbelt kärkomna detta år, då vi känt oss så isolerade! Vi fingo en sändning julpost med flyg till Changpeh, och den posten kom lagom, tills vi skulle resa upp.

Vi äro glada över att vi begåvo oss upp. Kanske blir vår tid i Mongoliet ej så lång. Allt ser så underligt ut. Krig är det ej just nu, men trupperna samlas i väster. Dock, Gud leder allt med sin hand, och han skall ej tillåta något, som ej är förenligt med hans vilja. Redan i november, vill jag minnas, fingo vi brev från konsuln om att lämna våra stationer. Men att jag ensam skulle vara i Kina och försöka att läsa med barnen

ansåg jag inte rätt, när kamraterna tyckte sig kunna vara häruppe. Det är också bra mycket lättare att vara hemma och sig inrätta sig, som man själv vill, med arbetet och barnen. Vi ha börjat med skolan just nu, och då höstterminen blev så splittrad, hoppas jag, att vi få arbeta i lugn under vårterminen, så att ej barnen behöva komma så långt efter.

Vi ha haft en ovanlig mild vinter hitintills, och det njuta vi alla av.

Lilla Solgerma är i Kalgan ännu. Jag fick ej något tillfälle att sända henne till Peking för operation, innan jag reste upp, och så har fru Almblad lovat ta henne med ner, när hon reser i januari. Till dess är hon i en mongolfamilj, som bor hos Almblads i Shambo.

Nyårsdagen firade vi hos Grace. Margith och Folke hade varit där sedan nästan en vecka före jul och just begivit sig iväg ett par dagar före nyår. . . . Nej, nu bara de hjärtligaste hälsningar. Det har blivit sent, och posten skall gå i morgon på sin långa tur till Changpeh.

*

— — —

Julen är nu blott ett minne, ett varmt och gott minne. Fastän vi kommo upp sent, ville vi försöka att få det så jullikt som möjligt. Mongolerna, som blevo så glada över att vi kommo, hjälpte alla så villigt till. Libajtangen blev så vackert dekorerad, och feststämningen började, långt innan det var tid att börja julaftonsfesten. Vi hade som vanligt "dopp" här klockan ett, men när vi just voro färdiga därmed, svängde en bil in på gården, och så fingo vi ut och klappa om gästerna från Dojen. Så kom åter skinkan på bordet, och "doppet" fick fortsättas. Kl. 3 voro vi färdiga att samlas med mongolerna. Det blev en julfest i bästa mening, och glada och belåtna gingo alla hem. Vi hade ej några julklappar för mongolerna i år, men de fingo en trevlig tefest. Dessutom hade vi köpt lite småsaker till barnen, som de fingo tidigare på dagen. Efter festen för mongolerna gingo vi in till vår egen gröt. "Fisken" fanns ju, som vanligt, ej. Inte heller någon gran, men jul var det ändå. Barnen fingo sedan julklappar, och även vi hade var sin sak åt varandra, så här var riktigt festligt.

Julmorgonen voro vi uppe i tid för att ha otta, och den vackra libajtangen gjorde ett strålande intryck med alla de många ljusen. Sedan har det blivit vardag igen. . . .

En bönens ande är rådande bland de kristna, och vi ha böne-

möten två gånger om dagen. Det krig, som först såg så hotande ut, har nu slutat, dock, för hur länge veta vi ej. Vi äro dock fullkomligt lugna i medvetandet att det är Gud, som sänt oss upp igen. Han skall bevara oss alla i sig.

I dag piskar sandstormen slätterna. Ännu ha vi ingen snö haft, och det äro vi glada för, efter den fruktansvärda vintern i fjol.

Hälsningar!

Elsa Skallsjö.

Goltjaggan den. 6 jan.

— — —

Sedan den 15 dec. äro vi uppe igen vid våra stationer, för hur länge veta vi dock ej. Mörka orosmoln hänga över oss, och man undrar, huru länge det skall dröja, innan de urladda sig.

Den ängslan och oro, som gripit omkring sig bland mongolerna, är svårt att frigöra sig ifrån. Vid ett par tillfällen, när det tillspetsat sig här, gav dock Gud oss fullkomligt lugn.

De gånger, vi haft några obehag, sedan vi kommo upp, så ha de förorsakats av våra grannar. Det förefaller annars att vara god disciplin bland soldaterna, och detta gör, att vi slippa rövare. Hur det skulle bli, om kineserna komme till makten, är ej så gott att säga. Vi hoppas emellertid att få arbeta i lugn, även om kriget fortsätter. Hittills ha alla de som makten hava visat sig gränslöst snälla mot oss. Vi ha fått ett slags pass, som ge oss tillåtelse att vara här. Man önskar dock ej, att vi resa för ofta till Kina.

Då vi foro upp, stoppades vi två gånger av vakten i passet. De hade bommar, som stängde vägen för oss, men det var roligt att se vakten, hur han sken upp, då vi tilltalade honom på mongoliska. Vakten vid sista bommen kunde emellertid bara kinesiska, men då han hörde, att vi tilltalade honom på mongoliska, lyste även han upp och sade: "Jesu tang", och så fingo vi passera. Då vi sedan fått passen i Changpeh, fortsatte vi utan att alls möta några hinder.

Kineserna fly i massor från Mongoliet. I alla de förut så överbefolkade byarna på vägen upp finnas snart inga kineser kvar. Vad vi mest oroas för är att Mongoliet skall bli rött.

Bed för oss! Bed också för de stackars mongolerna! De behöva mycken förbön denna tid.

Elsa Skallsjö.

Hattin-Sum den 12 jan. 1937

Helt oförmodat och alldeles till skänks har jag fått
dagars ledighet, och för en missionär är "ledighet" det
som: Nu gäller det att få några brev skrivna! Vi äro så
över att vi kommo upp till jul. Gud vare tack för det!

I veckan, som gått, fingo vi höra, att Vivan också
och vi begåvo oss genast över för att se till henne. Stefan
inte var bra hemma, blev liggande här, och vi kunde inte
tillbaka i går, som vi tänkt. Han har haft hög feber, och det
varit oroligt, ty vi kunde inte begripa, vad det var, som orsak
den, men idag är det bättre, så vi hoppas kunna fara hem
morgon eller övermorgon. Det har antagligen bara varit förk
ning. Han frös nog i bilen, och det tog hela dagen, innan
kommo fram. Vi foro nämligen från det ena stället till det an
och vaccinerade. Stackars mongoler, den ena nöden efter d
andra bryter in över dem. I fjol var det massdöd bland djur
så kom den hårda soldatutskrivning, som ännu håller på n
lämpliga mellantider, och så ha de kriget inpå knutarna.
stiger priset på mjöl och gryn jämt, och det dröjer väl inte lä
förrän det blir omöjligt att få tag på något. Och nu kom
smittkopporna också! Det har varit många fall inte långt fr
oss. Det är gott om byar tio, tjugu och trettio li väster om o
Där ha smittkopporna gått hela hösten, och många barn ha d

I ett av tälten, som vi kommo till, träffade vi på en lit
tystlåten kvinna, som bara kom in för att hälsa på oss. H
kände oss sedan i somras, då hon gick hos oss för injektion
Alltid hade hon då så brått hem, ty hemma hade hon tre pojk
av vilka den äldste, en elvaåring, var mammas högra hand
allting, sedan fadern måst gå ut som soldat. Vi kommo nu
fråga efter barnen, och stora tårar rullade sakta nedför hen
kinder, och så kom det mellan snyftningarna: "De finns i
mer. Den ende, som är kvar, är denne lille." Det var en lit
treåring, klädd i lamadräkt, med hela ansiktet ärrigt efter k
porna. Han hade fått leva. Då vi talade med henne om det h
där det aldrig blir skilsmässa och där hennes små nu vänta
henne, var det, som hade något av hopp och ljus gått upp
henne i hennes stora mörker. Ack, vad döden är hemsk
grym för dem, som inte se något där bortom!

Ja, så är det nu. Det är sorg och rådlöshet överallt, m
lugnt hos oss för tillfället. . . . . Alla ha vi dock våra ani
om att vi inte komma att kunna vara häruppe länge och att
måste bereda oss för flykt. . .

De våras jul i Kalgan.

Fröken Vivan Almqvist skriver:

Kalgan den 22 dec. 1936.

Som ni ser, kära missionsvänner, är jag fortfarande kvar i Kalgan. Våra kamrater reste upp till Mongoliet för något över en vecka sedan. Jag skulle också ha rest då, ifall Perssons hade kommit med till Hattin-Sum. Men då vi senare fingo höra, att soldaterna (kineser och mongoler) foro omkring i byarna vid Hattin-Sum, vågade inte Margith vara där, då hon ju ännu ej är så stark efter sjukdomen, och som jag inte kunde tänka på att ensam vara vid vår station, beslöt jag mig för att stanna här, tills det blivit lite lugnare däruppe. Men vad jag längtat upp, längtat att få bereda våra kära mongoler lite julglädje!

Den 23 dec.

Just nu ha Sitna och hans hustru Arrång samt Bajen-Esserik varit här. De kommo i går kväll från Mongoliet i hertig Larssons bil. Sitna och Bajen-Esserik äro fortfarande i Larssons tjänst. De omtalade för oss, hur rädda de voro i Hattin Sum, ja, så att de knappt kunde sovo om nätterna, flera gånger hörde de skott i natten. De två sista dygnen hade det dock varit lugnare. Men Sitna ansåg det inte rådligt, att någon

---

Skolan pågår som vanligt. Vi började omedelbart efter nyår, ty jag hade ju varit borta så länge. Jag har rätt många pojkar, bland dem Chobosjirr ambangs son. Han kom till oss för behandling och fick lust att vara med i skolan. Farmor, som är med, säger, att hon skall komma tillbaka med honom efter Tjaggan Sarr. Det är en vaken, begåvad pojke, så det är så roligt att undervisa honom. Han har fått ett nya testamente och en sångbok, och på mötena söker han upp texterna och sjunger med, så det står härliga till, fastän han inte kan melodierna.

Strax före jul hade jag en så underbar upplevelse av Gud, så hela mitt inre var bara glädje. Vi hade också så dyrbara möten med våra mongoler. Men efter jul ha vi förnummit, vilken strid vi ha att utkämpa mot ondskans andemakter. Vi ha haft det svårt och tungt på många sätt, men vi hoppas, att det är förebuden till ett andligt uppvaknande. Give Gud, att så vore. . .

Innerliga hälsningar!

Elsa Bengtsson.

av oss just nu vore på Hattin-Sum. Stackars mongoler, hjärtat värker vid tanken på dem! Vart man än vänder blicken, så är det lidande och nöd, men huru gott för Guds barn att hos honom ha ett fäste i nödens tid! Så få vi blicka uppåt, varifrån hjälpen kommer. . .

Nu så fort bilen blir lagad, tänker Larsson sända upp Sitna och Bajen-Esserik till Mongoliet. Är allt lugnt, så reser jag med dem; kan jag inte stanna på Hattin-Sum, då har jag tänkt att vara hos miss Fordham. Hon har sin missionsstation 2 1/2 sv. mil från Hattin-Sum, och är jag där, kan jag lätt rida över och se till mongolerna nu och då.

Den 25 dec.

I går, julafton, voro vi bjudna till missionär Almblads på julmiddag. Det första, som mötte våra ögon, när vi stego in i rummet, var en riktig julgran med ljus och glitter. I andra rummet stod bordet så festligt dukat med korv, skinka och knäckebröd samt plumpudding; dopp i grytan uteblev ej heller. Vi fingo också inlagd sill, som fru Almblad köpt från Shanghai, ja, det var en riktig festmiddag!

Kl. 4,30 voro vi bjudna till Larssons. Även där var ett festligt bord dukat. Längst fram i rummet stod den smyckade julgranen, och en vägg var dekorerad med en stor svensk flagga. Fastän fru Larsson är amerikanska, hade de beslutat att för sina gäster göra allt så svenskt som möjligt. Förutom oss svenskar hade de inbjudit fem norska missionärer i Kalgan, en danska och en svensk-amerikanska, som går i språkskola i Peking. Herr och fru Torgny Öberg voro också med.

Efter att ha ätit av allt det goda, som bjöds, samt druckit kaffe tände vi julgranen. Joel läste julevangeliet samt ledde i bön, och sedan sjöngo vi de gamla kära julsångerna på svenska. Vi fingo också alla mottaga julklappar av vännerna Larsson — och bjödos t. o. m., innan vi gingo hem, på julgröt. Må Gud välsigna våra kära vänner Larssons och Almblads för allt, vad de gjort och göra för oss!

I dag har fest varit anordnad för mongolerna i det lilla trevliga kapellet. Dagen före julafton hade jag hjälpt fru Almblad med dekoreringen. Kl. 2 hade vi begivit oss dit, medförande julgran och kakor, och när vi kommo till kapellet, voro tre av mongolgossarna där och väntade på oss. Julgranen bars in och ställdes på plattformen, några stjärnor hängdes på, och en sattes i toppen, medan lite bomull på grenarna fick föreställa snö. . .

Så samlades vi då kl. 5 med mongolerna i det av ljus rikt upplysta kapellet. Snart tonade sången till orgel: "O, du saliga, o, du heliga" — på mongoliska, förstås. Därefter läste missionär Almblad julevangeliet: "Ett barn varder oss fött, en Son varder oss given" och talade därefter om den stora gåvan: Jesus given till vår frälsning. Därefter talade Joel och Dastetjub från Dojen (han är här nu för översättningsarbetet). Sedan sjöngo mongolgossarna den lilla engelska sången: "Send the light", och medan de sjöngo, kommo tre andra mongolgossar in, bärande var sin tänd papperslykta, försedd med inskriptionen: "Gud är det sanna ljuset." En av gossarna talade så gott om det "stora ljuset", som kommit i världen, förutan vilket vi fortfarande hade vandrat i mörker. Det var gripande att höra honom, och ur våra hjärtan steg bönen: Herre, giv oss många, många av dessa unga mongoler, som vilja vandra i Jesu fotspår!

Därefter blevo alla bjudna på te, kakor och nötter, och när de gingo, fick var och en en tvål med sig hem. Stunden avslutades med sång och bön, och säkert voro alla glada över den trevliga festen. Vi önska ock, att något av "ordet" finge rum i deras hjärtan och bleve dem till väckelse och frälsning.

Den 27 dec.

I går f. m. var det många mongoler med på mötet, och vi voro så glada däröver, de sutto alla och lyssnade så uppmärksamt. Innan mötena börja, gå vi ut och kalla de mongoler, vi träffa på. Många av mongolerna komma hit till Kalgan för att härifrån fortsätta till Wutai Sän, 25 sv. mil härifrån, att där tillbedja. Arma, arma folk!

"Ack, hur länge än dröjer dagen att gry,
kommer ej frälsningens timma?"

Huru gott, att det finns ett litet kapell i Kalgan, där de kunna få lyssna till evangelium! Må Gud välsigna arbetet där till många själars frälsning!

Nu de varmaste hälsningar till Eder alla. Tack för året, som gått, tack för alla kärleksoffer och förböner! Gud välsigne och löne Eder efter rikedomen av sin nåd!

Eder tillgivna
Vivan.

Inför uppbrottet.

En stämningsfylld avskedshögtid.

Tisdagen den 2 febr. samlades å hushållsskolan Margareta i Stockholm en stor skara av Svenska Mongolmissionens vänner till avskedsmöte för fröken Gerda Ollén och syster Dagny Hansen, vilka då stodo redo att återvända till sitt missionsfält i fjärran Östern.

Den som säger, att missionens väg är blott hård och tung och märkt av idel nöd och tårar, offertårar, avskedstårar, han skulle heltvisst ha känt sig ej så litet förbryllad, hade han plötsligt blivit förflyttad rätt in i denna församling. Ty här var ej dystert allvar det förhärskande. Det var bävan inför den höga uppgiften, mycken bävan. Det var medvetandet om den egna ringheten och svagheten, ett mycket djupt medvetande därom. Det var ansvarskänsla, både hos dem som sände ut missionärerna och hos dem som gingo, det var vemod inför skilsmässan, visserligen. Men visserligen, *visserligen* var tacksamheten och glädjen ändå den ton, som klingade klarast i både sång och tal och vittnesbörd. . .

Ty nu skulle den glesa skaran därute få förstärkning. Gerda Ollén skulle efter åtta år i hemlandet åter få gå ut till en gärning (omnämnd i förra numret av Ljusglimtar) för det folk, vid vilket hennes hjärta med tusen trådar är fäst, och syster Dagny med sin mångåriga erfarenhet i sjukvård och sin längtan att även komma de sjuka själarna till hjälp skulle, även hon, nu få vända åter till sin längtans karga, arma land. . . Och att den mission, de tjäna, har talrika vänner, det gav den aftonen klart belägg för. En ung missionärskandidat, syster Rut Larsson, som stod redo att för fortsatt utbildning utresa till England, var också med och blev hälsad välkommen i kretsen. Samvaron präglades av kärlek och trosfrimodighet och kommer heltvisst att bliva de utgående ett minne, som långt in i kommande, prövosamma dagar skall värma deras hjärtan och uppmuntra till fortsatt kamp.

Programmet inleddes med ett anförande av styrelsens ordförande, major S. Sundqvist, som med utgångspunkt från Ebr. 11: 8—10 allvarligt och rannsakande talade om *troslivet* såsom ett uppbrott ur kända, kära förhållanden, där det stundom är så mycket, som måste lämnas och övergivas: "Kanske hus och hem, kanske nära och kära, kanske en behaglig jordisk tillvaro, kanske ett angenämt och intressant livskall" — och som en fortsatt vandring genom ett främmande land, visserligen inte

alltid ett i geografiskt och nationellt hänseende främmande land, men: "det blir alltid något av främlingsskap, som omger en Jesu lärjunge; en kristen, som i sin jordiska tillvaro inte förnimmer ett andligt främlingsskap, som inte finner, att kretsen omkring honom, i någon mån åtminstone, tunnar ur, eller som inte förnimmer, att världen omkring honom tänker: Den där är inte en av oss — en sådan kristen torde ha skäl att fråga sig själv: Var står jag egentligen?"

Med några hjärtliga ord riktade sig så talaren till de utresande systrarna, vilka i det stora ökenlandet, som var målet för deras färd, heltvisst kunde få en åskådlig bild av Guds folks färd genom öknarna — brudgummen till mötes. Till sist uttryckte talaren sin glädje och förvissning vid tanken på att de utresande voro stadda på Guds väg — i känslan därav hade styrelsen icke tvekat att sända ut dem, trots de hinder, som yttre svaghet och oroligheter på missionsfältet utgjorde. "Och Ni, kära systrar", — så föllo de sista orden — "gån då åstad i Guds namn, och minnens dessa ord: En tillflykt är han, urtidens Gud, och här nere råda hans eviga armar." —

Fröken Anna Bæckman, medlem av K. M. A.:s styrelse, uttalade därefter några varmt personliga avskedsord i anslutning till berättelsen om Jesus och den kananeiska kvinnan, hon, som tyckte sig skönja en strimma av hopp t. o. m. i detta, att han liknade henne vid — en hund! "*Ja, Herre*, men även hundarna. . ."

"Och så står", fortsatte tal. "denna kvinna som en representant för hela den hedniska kvinnovärlden, och Ni, kära, älskade systrar, som fått förmånen att gå ut till de arma, *Ni vet*, att Jesus har makt att frälsa. Förtvivla inte! Kom ihåg, vilket tålamod vår Herre har, hur förunderligt god han är! Guds löften, så många de äro, äro *ja* och *amen* genom honom. Vartenda löfte, som finns i vår bibel, är underskrivet av den genomborrade handen. När det mörknar, när Ni inte tycker det går, som Ni hade tänkt, kom då ihåg: löftet står kvar, undertecknat av den genomborrade handen. Känner Ni Er svaga, luta Er då intill Jesus! Han är stark, stark nog att bära både Er och bördan."

Följde så ett par, av djup känsla burna anföranden av de både utresande missionärerna — vilka anföranden återfinnas i stenografiskt referat å annan plats i tidningen — och därpå hölls i anslutning till Jesus-ordet: "Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände" ett avslutningsanförande av missionssekre-

(Forts. å sid. 62.)

Dagny Hansen.

Gerda Ollén.

De utresande missionärernas avskedsord.

Vid det i detta nummer omskrivna avskedsmötet bjöd fröken Gerda Ollén missionsvännerna farväl med följande anförande:

Det var en kväll, som ett gammalt, nästan bortglömt ord ljöd mom mig och blev så levande för mig; det var det här ordet: "Färdas väl två tillsammans utan att hava kommit överens därom?"

Det där ordet talar om livet som en färd. Vi människor, vi äro alla färdemän. Oavlåtligt, oavbrutet färdas vi framåt. Det är som att sitta innanför en bilruta och se ut: ständigt nya omgivningar, ständigt andra förhållanden.

Vi föras framåt av tidens väldiga, brusande ström, men varje människa har *sin egen*, ensamma väg att gå. Vi komma till världen en och en — vi gå vår färd — och en och en kallas vi vid resans slut in i det stora, för de flesta okända. . .

Det är en farlig vandring, ofta full av fasor, och för många, många blir den för tung. En stupar här, en annan där.

Men i det ordet, jag citerade, ligger innesluten en underbart strålande och levande verklighet. Vi veta ju alla, vad de orden: "Två färdas tillsammans" syfta på. De föra våra tankar till Honom, den evige Guden, den store, väldige Guden, härlig över allting, underbar i makt, i glans, underbar i mildhet och kärlek, försoningens Gud, undrens Gud, livets Gud, Han — och så en svag liten människovarelse, ett stoftgrand och intet annat.

De två tillsammans! O, vilket under! Vad allt rymmes inte

i den verkligheten! Jag tycker det är, som om en kristens hela liv ställdes fram i blixtbelysning genom de där orden: *två tillsammans*, alltid två tillsammans. Först gjordes överenskommelsen. Det var då, när Gud och hans frälsning uppenbarades för den lilla svaga människovarelsen och hon tog emot i tro, tog emot frälsningens gåva — och så började vandringen — och sedan: alltid två tillsammans . . .

Vår Frälsare — och vi. Min Frälsare — och jag. O, vilket under! Vilken härlighet ligger inte fördold i de orden! De tala om hur herden, när han funnit sitt får, lägger det på sina axlar och bär det genom öknen hem till fållan. De tala om vilket ömt och innerligt förhållande, som råder emellan de två, mellan herden och hans återfunna får.

I andra ord och bilder talas om samma innerliga gemenskap såsom en faders förhållande till sitt barn eller som Mästaren till lärjungen eller som en väns förhållande till en vän eller som brudgummens förhållande till bruden: vilken trygghet, vilken innerlighet, vilken gemenskap inrymmes icke i detta förhållande!

Det talas också i Skriften om Herren och hans livegna, hans tjänare, hans medarbetare, och här är det, som ett helt nytt perspektiv öppnar sig för våra blickar. Det är således inte bara han och jag, det är inte endast *min* frälsning, som betyder något (fastän det, från en sida sett, kan synas, som om min frälsning läge så på hans hjärta, som hade han bara denna enda själ att sörja för), nej, bibeln talar om att vi få vara hans medarbetare till andra människors frälsning, och detta för oss in i en ännu djupare gemenskap med honom, än vad någonting annat kan göra, ty då är det hans egen kärleks tjänande Ande, som gjutes in i hans tjänares hjärtan och driver dem till att söka föra andra färdemän till honom . . .

I samband med denna tanke på tjänandet är det, som jag vill anföra ett ord, som för mig personligen har blivit så förunderligt stort: "Du är min tjänare, dig har jag utvalt och icke försmått; frukta icke, ty jag är med dig, var icke försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand." Och så kommer det, som för mig har blivit det mest förunderliga: "Så frukta nu icke, du mask Jakob!" (Es. 41:9—10, 14).

Jag tycker, att det där ordet, det är någonting alldeles särskilt för mig personligen. Det säger mig, att han känner *allt* om mig, han vet allt om min ytterliga hjälplöshet och oduglighet och oförmåga — och så säger han: "Jag känner allt det där. Men jag har inte försmått dig."

Jag tycker det är, som om ett fönster öppnades och jag s
rakt in i nådens underbara värld, in i en hemlighet, som är f
full utav ljus och härlighet. Sådan är *Han*.

Den här sista tiden, alltsedan det blev bestämt, att jag sk
få fara ut igen till Mongoliet — visserligen inte till mitt ge
arbete och min gamla plats, men ändå till en uppgift, som
nära hänger samman med den att föra evangelium ut till öken
ket — ända se'n detta blev bestämt, är det ett ord, som åter
åter på olika sätt har kommit till mig, det är detta: "Min
är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet."

Svagheten, den finns där. Och *nåden*, den ser jag strála
emot mig på ett förunderligt sätt. . . Och nu är det min st
längtan, att det som han har avsett med min resa ditut och s
han vill skall ske, att det måtte bli gjort, därigenom att h
kraft uppenbaras i min svaghet, att jag alltså måtte få full
den uppgift, han givit mig. Det är *detta*, som ligger mig så tu
på hjärtat och som jag så innerligt skulle vilja be' Er om, att
både till Gud om för mig: att kraften måtte uppenbaras *för d*
stora nådens skull, att Jesus måtte bli förhärligad, ja, att h
må förhärliga sig själv genom mig.

*

Syster Dagnys anförande var av följande lydelse:

Under den sista tiden, då jag stått inför detta faktum: m
tredje utresa till Mongoliet, är det två bibelverser, som komm
till mig på ett särskilt sätt och blivit mig till stor hjälp.

Medan jag ännu låg kvar på sjukhuset, hörde jag så mån
vänliga röster yttra sig angående min utresa till Mongoliet
mycket olika röster, men alla pekande åt samma håll: "Vad sk
du resa ut för? Vad skall du därute att göra? Nog är det vi
bättre, att du stannar hemma . . ." o. s. v.

Till slut började jag undra, om det kanske var min egen vi
som drog mig ut till Mongoliet igen, och jag tänkte, att kans
Gud genom denna nya sjukdom ville visa mig, att jag sk
stanna hemma . . .

"Herre, visa mig din viljas väg", bad jag — och svaret kom
med 1 Pet. 2:9, som lyder så: *"I åter ären ett utvalt släkte, e
konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, f
att I skolen förkunna hans härliga gärningar, hans, som h
kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus."*

"Ett utvalt släkte . . . ett heligt folk!" Är det inte förunde
ligt, att vi, futtiga, tarvliga, ofullkomliga jordevarelser få b

namnas med så höga namn? Ja, är inte vår Gud en underbar Gud? Ju längre jag lever, desto mer förundrar jag mig över Guds tålamod med oss och hans gränslösa kärlek till oss ovärdiga. Vad jag kände inför den vers, jag citerat, det var också just min stora ovärdighet. Kallad att "förkunna hans härliga gärningar". Här låg alltså Guds väg framför mig, här såg jag min uppgift, och mitt hjärta fylldes med en gränslös glädje . . .

Men så gick det en tid. Jag såg på min egen svaghet och ofullkomlighet och mina många brister, och så kommo tvivlen tillbaka, och jag sade: "Herre, du vet allt. Du vet, att jag ej har mycket krafter, hur skall jag kunna?" Och så kom det där förunderliga ordet, till mig som till så många andra Herrens tjänare: *"Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet."*

Jag kände mig plötsligt som den lilla fågeln, som på stora, starka örnvingar bäres över de väldiga djupen. *"Min nåd"* — ja, det är på det löftet, vi våga gå ut. Vi gå *glada* över att få gå; och vi gå i *tro* på detta löfte, ty vi veta, att den som givit det också är mäktig att hålla det.

När en sjuksköterska kommer ut på missionsfältet och kastas in i den medicinska verksamheten med allt dess arbete och ansvar, så ligger en fara så snubblande nära, nämligen den, att hon för de sjuka kropparnas skull glömmer de sjuka själarna, och jag måste bekänna, att det ibland varit så också för mig. Ty det är inte bara den stunden man har patienterna framför sig i kliniken, som de äro i ens tankar. Man har dem liksom för sig jämt och ständigt, man tänker på de olika fallen, man måste studera, man skall göra salvor och förband, ja, det är tidvis så, att man tycker man *orkar* inte mer än kropparna . . .

När jag nu för tredje gången går ut till Mongoliet, kommer mitt arbete att bli något annorlunda än förut. Då jag ej längre är så stark, har jag nämligen fått tillåtelse att under vintermånaderna vistas i *Kalgan* för att där arbeta bland pligrimer och karavanfolk, som komma från alla delar av Mongoliet. Om somrarna däremot är det min tanke att någon tid få vistas vid någon av våra stationer men också att få färdas på resa ute bland folket — för att förkunna "hans härliga gärningar".

Och nu ville jag bedja Eder, att när Ni be'r för dem däruppe i Mongoliet, glöm då ej den lilla kliniken i Kalgan och den stackare, som kanske sitter ensam där, utan kom ihåg också det arbetet inför nådens tron!

En bil för Dojens missionsstation.

Behovet av bil för vara missionärer i Dojen har blivit allt mer trängande.

Härom skriver missionär Persson:

"Redan i somras skrevo vi om behovet av en bil för Dojen. Vad vi upplevat sedan dess har gjort detta behov än mer trängande. Jag säg nu vid Margiths sjukdom, huru beroende vi äro av en bil här. Dojen ligger mest avsides av våra stationer, och vi kunna ju inte komma vare sig hit eller dit i ett brådskande fall som detta. Det var ett Guds under, att Margith levde igenom, trots en väntan i fem dagar på bilen.

Vid tanke på vad som nyss hänt oss och de förhållanden, som nu råda här ute, köpte vi, innan vi reste upp, en bil. Detta gjorde vi på grund därav, att priset på den köpta bilen var sådant, att vi utan risk för förlust kunna sälja den, om missionen ej kan

---

Forts fr. s. 57.

terare M. J:son Havermark. I sitt med intressanta anekdoter från missionsfältet belysta tal visade han, hur t. o. m. hedningarna erfara behovet av att vara nära det gudomliga — inte är, framhöll tal., tryggare och säkrare att hålla sig till en Je löfte att vara när oss alla dagar.

Som sista nummer på programmet förekom några hjärtliga avskedsord av fröken Sigrid Netzel.

*

Denna samvaro var emellertid, som redan antytts, icke enbart ett avskedsmöte, den fick också i någon mån karaktären av en välkomstfest, i det att missionsvännerna då fingo tillfälle att välkomna och stifta bekantskap med syster Rut Larsson, som ävenledes fick tillfälle att avlägga ett kort vittnesbörd, där hon bl. a. yttrade: "I fjol vinter kunde jag inte annat än i fritiden bedja, att Gud måtte sända arbetare i sin skörd — och nu står jag här och skall få ga ut i missionens tjänst. Min han blott göra mig trogen! Tack, att Ni ber för mig! Gud skall löna Er därför. Nu önskar jag blott, att han skall hjälpa mig att i liv och gärning visa, att jag vill förhärliga hans namn

Frälst för att tjäna,
ej för att njuta,
frälst att de heligas offerväg ga,
frälst för att älska,
ja, för att sluta
intill Ditt hjärta de arma och sma

hjälpa oss att få den. Vi voro emellertid mycket tacksamma, om missionen kunde bevilja oss 800 dollars för inköp av bil till Dojen. Vi skulle härigenom kunna behålla denna bil."

Ovanstående bön om hjälp till en bil i Dojen ville vi låta gå ut till våra kära mongolvänner. I Mongoliet, de stora stäppernas och öknarnas land, behöva missionärerna utomordentligt väl en bil till hjälp i sitt arbete. Vi ville därför vädja till våra vänner om en extra missionsgåva för denna behjärtansvärda sak.

För några dagar sedan fingo vi på expeditionen mottaga en gåva av en anonym vän. På en lapp stod det: "Ankans skärv till grundplåt för Forden", samtidigt kom 100 kronor till Dojenbilen, insamlat vid ett möte i södra Sverige.

Vi tro, att det är Guds vilja, att våra missionärer i Dojen få en bil till hjälp i sitt arbete. Därför tro vi också, att många av våra kära missionsvänner vilja vara med om att förverkliga detta deras önskemål. Om Gud manar dig att vara med i denna gärning, sänd då din gåva, märkt "Dojen-bilen"!

Meddelanden.

Svenska Mongolmissionen firar sin årshögtid söndagen den 4 april 1937 i Betesdakyrkan i Stockholm. Lördagen den 3:dje kl. 7.30 e. m. samlas missionens vänner å expeditionen Brunnsgatan 4, 3 tr., till en bönestund. Se vidare annons!

De missionsvänner, som gärna skulle vilja deltaga i en syförening för Mongoliet men ej ha någon ledig tid på f. m., äro välkomna till vår nystartade kvällssyförening, som samlas å expeditionen måndagen den 1 mars kl. 7.30 och därefter varannan måndag samma tid.

Som vanligt sända vi även i år tidningen i april månad mot postförskott till alla förutvarande prenumeranter, som dessförinnan icke till exp. insänt prenumerationsavgiften, kr. 2.

Vi göra det i den förhoppningen, att de allra flesta av vara vänner alltfort vilja genom tidningen följa missionsarbetet i Mongoliet och därför gärna prenumerera på detta sätt.

Om några av våra vänner skulle vara förhindrade att i fortsättningen prenumerera på tidningen, hemställa vi vördsamt, att vi med det snaraste pr brevkort får underrättelse därom, då givetvis postförskott icke sändes.

Adressen till alla Svenska Mongolmissionens utevarande missionärer är f. n.:

Swedish Mongol Mission
c/o Protestant Methodist Mission
Kalgan.
North China.